

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské ve věci

žalobce: **P. N.**
bytem x
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, Příbram

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42494/15/5200-10423-709175, č. j. 42496/15/5200-10423-709175, a č. j. 42499/15/5200-10423-709175, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 36791/17/5200-10423-705778,

t a k t o :

- I. Řízení ve věcech vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Af 4/2016 a 48 Af 21/2017 se spojují ke společnému řízení. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 45 Af 4/2016.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se nejprve třemi samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanými soudu dne 4. 2. 2016, domáhá zrušení tří v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015 (dále jen „napadená

rozhodnutí“). Krajský soud v Praze usnesením ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45 Af 4/2016–51, spojil řízení o těchto žalobách ke společnému řízení vedenému dále pod sp. zn. 45 Af 4/2016.

- 2 Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42494/15/5200-10423-709175, žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3093764/14/2100-14100-203501, kterým Finanční úřad pro Středočeský kraj změnil na základě odvolání výši silniční daně vyměřenou za zdaňovací období roku 2010 platebním výměrem ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1473233/14/2120-24803-203136, vydaným Finančním úřadem pro Středočeský kraj, Územním pracovištěm Příbram (dále jen „správce daně“), z částky ve výši 36 375 Kč na částku ve výši 15 132 Kč, tak, že změnil výši vyměřené silniční daně zpět na částku 36 375 Kč (tj. částku původně vyměřenou platebním výměrem).
- 3 Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42496/15/5200-10423-709175, žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3093865/14/2100-14100-203501, kterým Finanční úřad pro Středočeský kraj změnil na základě odvolání výši silniční daně vyměřenou za zdaňovací období roku 2011 platebním výměrem správce daně ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1475831/14/2120-24803-203136, z částky ve výši 36 375 Kč na částku ve výši 15 132 Kč, tak, že změnil výši vyměřené silniční daně zpět na částku 36 375 Kč odpovídající původnímu platebnímu výměru.
- 4 Konečně napadeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42499/15/5200-10423-709175, žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3094830/14/2100-14100-203501, jímž Finanční úřad pro Středočeský kraj změnil na základě odvolání výši silniční daně vyměřenou za zdaňovací období roku 2012 platebním výměrem správce daně ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1476325/14/2120-24803-203136, z částky ve výši 36 375 Kč na částku ve výši 15 132 Kč, tak, že změnil výši vyměřené silniční daně i zde zpět na částku 36 375 Kč (tj. částku původně vyměřenou platebním výměrem).
- 5 Čtvrtou žalobou, odeslanou dne 29. 8. 2017 a zapsanou pod sp. zn. 48 Af 21/2017, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 36791/17/5200-10423-705778, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 2. 9. 2016, č. j. 3898457/16/2120-50523-203136. Tímto rozhodnutím byla žalobci vyměřena podle pomůcek silniční daň za zdaňovací období roku 2013 ve výši 30 313 Kč. Napadené rozhodnutí vypustilo zmínku o vyměření této daně podle pomůcek.
- 6 Prvním výrokem soud rozhodl o spojení i této čtvrté žaloby ke společnému projednání, neboť se i v tomto případě jedná o řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. mezi totožnými účastníky, přičemž napadené rozhodnutí má totožný skutkový základ, neboť se také týká vyměření silniční daně ve vztahu ke stejnému vozidlu, v žalobě je argumentováno prakticky identicky jako v předchozích žalobách a věc se odlišuje pouze obdobím, za něž je daň vyměřována (zde rok 2013). Je tak namístě věci spojit ke společnému řízení, a to tak, že řízení bude nadále vedeno pod spisovou značkou 45 Af 4/2016, neboť i předchozí věci byly spojeny pod tuto spisovou značku.
- 7 Žalobce ve všech žalobách předně brojil proti závěru žalovaného, že neunesl

důkazní břemeno ohledně tvrzeného faktického zániku předmětu daně, tj. přípojného vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrační značky x, druh vozidla - návěs nákladní valník (dále „předmět daně“ nebo „vozidlo“). K prokázání této skutečnosti předložil tři kupní smlouvy z let 1999 a 2000, z nichž podle něj jednoznačně vyplynulo, že vozidlo bylo rozebráno na díly, které byly následně prodány (konkrétně se jednalo o kola, nápravu a 150 kg šrotu). Vozidlo tedy nejpozději v roce 2000 zaniklo, a nemohlo proto být v roce 2010, 2011 a 2012 předmětem silniční daně. Skutečnosti plynoucí z kupních smluv byly navíc potvrzeny svědeckými výpověďmi kupujících S. V.

a P. A. Faktický zánik vozidla žalobce dále prokazoval kartou vozidla, která dokládala, že od roku 1998 nebyla na vozidle provedena technická kontrola, a proto tedy vozidlo ani nemohlo být provozováno na pozemních komunikacích. Žalovaný nemohl dovodit nevěrohodnost kupních smluv a svědeckých výpovědí toliko z drobných rozporů, které se mezi nimi objevily. Od doby uzavření kupních smluv uplynulo více než 14 let, a proto je logické, že si svědci nepamatovali veškeré podrobnosti ohledně jejich obsahu, např. zda předmětem koupě byla jedna náprava nebo dvě. Ze skutečnosti, že předmětem prodeje bylo toliko 150 kg šrotu při celkové hmotnosti vozidla 6,5 tuny, rovněž nelze dovozovat neunesení důkazního břemene ohledně tvrzeného zániku vozidla. Žalovaný také nesprávně ze smluvní formulace, že převáděný kovový šrot vznikl rozebráním nákladního návěsu, dovozoval, že svědek si nemohl vozidlo rozebrat sám. Není pravdou ani to, že nebylo možné poznat, zda prodaná kola a pneumatiky pocházela přímo ze sporného návěsu, neboť kupní smlouva přímo uvádí, že se jedná o kola k vozidlu registrační znaky x. Žalovaný tak postupoval při hodnocení důkazů nezákonně, závěr o neunesení důkazního břemene ani náležitě neodůvodnil, a proto jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2012, č. j. 57 Af 17/2011-35, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, a ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67 (publikovaný pod č. 1358/2007 Sb. NSS), z kterých plyne, že v případě faktického zániku předmětu daně zaniká daňová povinnost. Žalobce v závěru shrnul, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, jelikož nezjistil dostatečně skutkový stav věci a nedůvodně vyhodnotil žalobcem předložené důkazy jako nevěrohodné, pročež navrhl zrušení napadených rozhodnutí.

- 8 Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám nejprve zrekapituloval průběh daňového řízení

a žalobní argumentaci. Setrval na správnosti napadených rozhodnutí a jejich odůvodnění, přičemž zdůraznil, že o jejich přezkoumatelnosti svědčí i uplatněné žalobní námitky. Postupoval dle zásady volného hodnocení důkazů, svůj závěr o nevěrohodnosti důkazních prostředků plynoucí zejména z konfrontace obsahu svědeckých výpovědí s obsahem kupních smluv řádně odůvodnil. Zopakoval argumentaci z odůvodnění napadených rozhodnutí s poukazem na stěžejní důvody rozhodnutí, tedy že vozidlo bylo ve vlastnictví žalobce, který byl v technickém průkazu zapsán zároveň i jako provozovatel, představovalo předmět silniční daně a v rozhodném období bylo evidováno v registru silničních vozidel, přičemž žalobci se nepodařilo prokázat faktickou likvidaci vozidla na přelomu let 1999 a 2000.

Žalovaný proto uzavřel, že žalobce jako provozovatel vozidla byl poplatníkem silniční daně i ve zdaňovacím období let 2010, 2011, 2012 a 2013. Navrhl zamítnutí žalob pro nedůvodnost.

- 9 Z předložených správních spisů vyplynulo, že správce daně v rámci celostátní akce „Nákladní motorová vozidla podléhající silniční dani“ vyhledávací činností zjistil z dat předaných Ministerstvem dopravy, že žalobce byl majitelem a provozovatelem přípojného vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrační značky x, tj. předmětu silniční daně dle § 2 odst. 1 věty poslední zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném pro zdaňovací období let 2010 až 2013 (dále jen „zákon o dani silniční“), přičemž za zdaňovací období let 2010, 2011, 2012 (a později i za rok 2013) nesplnil povinnost přiznat a zaplatit silniční daň. Správce daně proto dne 24. 9. 2013 předvolal žalobce k jednání. Z duplikátu technického průkazu vozidla, který žalobce předložil při jednání konaném dne 9. 10. 2013, vyplynulo, že žalobce byl zapsaným vlastníkem a provozovatelem vozidla, první registrace vozidla byla provedena dne 23. 2. 1984 a až dne 7. 10. 2013 bylo trvale vyřazeno z registru silničních vozidel z důvodu jeho likvidace. K důvodu nepřiznání a nezaplacení silniční daně žalobce uvedl, že vozidlo fyzicky zlikvidoval již na přelomu let 1999 a 2000 (rozebráním na náhradní díly a rozřezáním autogenem), avšak v důsledku opomenutí je neodhlásil z registru vozidel. Poslední technická kontrola byla provedena v roce 1998, vozidlo proto nemohlo být v předmětných zdaňovacích obdobích provozováno na pozemních komunikacích.
- 10 Žalobce ani přes výzvu správce daně ze dne 21. 10. 2013, která byla žalobci oznámena dne 23. 10. 2013 (tímto dnem tak bylo zahájeno vyměřovací řízení), nepodal daňová přiznání k silniční dani za zdaňovací období let 2010 až 2012 s odůvodněním, že vozidlo koupil v roce 1998 a na přelomu let 1999 a 2000 je rozebral na díly, část prodal na náhradní díly (kola a nápravy) a část prodal do šrotu. V důsledku zániku existence vozidla zanikla i daňová povinnost žalobce. Na podporu svých tvrzení předložil tři kupní smlouvy, a to kupní smlouvu ze dne 19. 11. 1999 uzavřenou se S. V., jejímž předmětem byla náprava vozidla, kupní smlouvu ze dne 16. 12. 1999 uzavřenou se společností T. s.r.o., IČO: x, jejímž předmětem bylo 6 ks kol a pneumatik, a kupní smlouvu ze dne 8. 1. 2000 uzavřenou s P. A., jejímž předmětem bylo 150 kg šrotu. Shodně reagoval i na výzvu ze dne 16. 2. 2016 k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2013.
- 11 Městský úřad Příbram, dopravní úřad, správci daně k jeho dotazu sdělil, že karta vozidla v elektronické podobě byla při přechodu na nový systém poškozena či zničena, z listinného spisu nicméně vyplývá, že původní vlastník vozidla ČSAD s.p. přehlásil vozidlo dne 29. 9. 1998 na žalobce. Dne 7. 10. 2013 bylo vozidlo na základě žádosti žalobce trvale vyřazeno z registru silničních vozidel. Do té doby však nebylo evidováno ani dočasné odhlášení vozidla z registru silničních vozidel.
- 12 Správce daně vyměřil žalobci podle pomůcek platebními výměry ze dne 11. 4. 2014 silniční daň ve výši 36 375 Kč za každé ze zdaňovacích období let 2010, 2011 a 2012. Za zdaňovací období roku 2013 pak stanovil platebním výměrem ze dne 2. 9. 2016 silniční daň podle pomůcek na 30 313 Kč. Daň stanovil podle § 6 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 8 zákona o dani silniční tak, že sazba daně činila 29 100 Kč za dvě nápravy a byla navýšena o 25 %, jelikož vozidlo bylo poprvé registrováno do dne

31. 12. 1989. Proti platebním výměrům podal žalobce dne 5. 5. 2014, resp. 29. 9. 2016 odvolání, k nimž připojil výpis z karty vozidla, který měl prokázat, že od roku 1998 nebyla na vozidle provedena technická kontrola. Odvolací argumentace se shodovala s předchozí žalobcovou argumentací.
- 13 Finanční úřad pro Středočeský kraj vydal dne 25. 6. 2014 rozhodnutí o odvolání (č. j. 3093764/14/2100-14100-203501 za zdaňovací období roku 2010, č. j. 3093865/14/2100-1410-203501 za zdaňovací období roku 2011 a č. j. 3094830/14/2100-14100-203501 za zdaňovací období roku 2012), kterými v rámci autoremedury postupem podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) změnil platební výměry tak, že vyměřenou daň za jednotlivá zdaňovací období snížil z částky 36 375 Kč na částku 15 132 Kč. Rozhodnutí odůvodnil tím, že silniční daň je přímou daní majetkovou, která je založena toliko na formálním stavu zápisu v registru vozidel a technickém průkazu vozidla. Z těchto údajů byly zjištěny rozhodné skutečnosti o předmětu daně a o jejím poplatníku. Jelikož žalobce splnil podmínky § 6 odst. 10 zákona o dani silniční, tj. nepoužíval vozidlo k podnikatelským účelům, byla vyměřená daň snížena o 48 % na částku 15 132 Kč za jednotlivá zdaňovací období.
- 14 Rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj napadl žalobce odvoláními, v kterých uvedl argumentaci shodnou se svou argumentací uplatňovanou v průběhu předchozího daňového řízení. Žalovaný v rámci odvolacího řízení změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj v rozsahu výše vyměřené daně tak, že tuto vyměřil ve výši 36 375 Kč za jednotlivá zdaňovací období a současně ve výroku vypustil odkaz na § 98 daňového řádu upravující stanovení daně podle pomůcek. Ohledně osoby poplatníka daně nebyl v projednávané věci spor. Rozhodnou skutečností pro rozhodnutí bylo posouzení otázky existence vozidla, resp. jeho tvrzeného zániku na přelomu let 1999 a 2000. Platební výměr na silniční daň za rok 2013 pak změnil pouze v tom rozsahu, že vypustil zmínky o vyměření daně podle pomůcek, částku vyměřované daně neměnil.
- 15 Žalovaný v napadených rozhodnutích ze dne 8. 12. 2015 podřadil vozidlo pod předmět silniční daně dle § 2 odst. 1 věty poslední zákona o dani silniční, pro vznik daňové povinnosti tedy nebylo rozhodné, zda bylo vozidlo používáno k podnikatelské činnosti, neboť se jednalo o vozidlo s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určené výlučně k přepravě nákladů a registrované v České republice. Žalovaný dále konstatoval, že silniční daň je přímou daní majetkovou, která se odvíjí toliko od formálního zápisu v registru silničních vozidel bez ohledu na to, zda je registrované vozidlo skutečně užíváno či nikoli. Jelikož správce daně použil při vyměření daně kontumačního postupu, přezkoumal nejprve žalovaný napadená rozhodnutí co do zákonnosti stanovení daně podle pomůcek. Souhlasil, že žalobce nesplnil svou povinnost přiznat daň (podat daňové přiznání), a to ani přes výzvu správce daně. Podmínkou pro stanovení daně podle pomůcek je však i nemožnost stanovit daň dokazováním, nicméně v tomto případě bylo možné za pomoci důkazů předložených žalobcem i důkazů obstaraných správcem daně daň stanovit. Proto žalovaný nepostupoval podle § 114 odst. 4 daňového řádu a sám daň stanovil za pomoci dokazování. Žalovaný konstatoval, že vozidlo bylo předmětem silniční

daně, neboť díky svým parametrům zjištěným z předloženého technického průkazu podléhalo silniční dani toliko na základě evidence v registru silničních vozidel, přičemž otázka evidence vozidla v registru silničních vozidel rovněž nebyla mezi účastníky sporná. Žalobce nicméně neprokázal tvrzený zánik vozidla (a tedy zánik daňové povinnosti), neboť svědecké výpovědi svědků S. V. a P. A. a kupní smlouvy žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné. Přitom odkázal zejména na následující nesrovnalosti. V kupní smlouvě datované dne 8. 1. 2000 byla jako bydliště P. A. uvedena adresa x, Příbram IV, která však byla bydlištěm svědka až ode dne 27. 10. 2003. Tento rozpor nebyl svědek schopen vysvětlit. Dále ve smlouvách datovaných v letech 1999 a 2000 bylo použito názvosloví (registrační značka) zavedené až v roce 2001. Dle technického průkazu bylo vozidlo osazeno toliko 4 koly s pneumatikami, předmětem kupní smlouvy však bylo 6 kol s pneumatikami (i kdyby byla prokázána skutečnost, že z vozidla byla demontována kola s pneumatikami, neznamená to faktický zánik vozidla). Dalším důvodem, na základě kterého žalovaný vyhodnotil důkazy navržené žalobcem jako nevěrohodné, byly zásadní rozpory mezi výpověďmi svědků a obsahem kupních smluv, ale i mezi výpověďmi svědků samotných. Např. svědek S. V. měl být dle výpovědi žalobce i dle obsahu kupní smlouvy ze dne 19. 11. 1999 přítomen likvidaci vozidla, vypověděl však, že u demontáže nápravy ani u likvidace vozidla vůbec nebyl. Z jeho výpovědi tedy nelze zjistit, že vozidlo bylo zlikvidováno (jelikož u toho nebyl přítomen). Uvedl, že vozidlo viděl ve stavu, kdy byly demontovány nápravy, které ležely mimo, a na místě zůstal rám a plechové bočnice. Svědek P. A. oproti tomu uvedl, že koupil celé vozidlo včetně náprav a kol, odstrojil pneumatiky, dřevěné bočnice a dřevěnou podlahu a poté jej svým nářadím přerízl napůl, aby jej šlo naložit (disky kol prodal samostatně). Z dokladů vyplývá provozní hmotnost vozidla cca 6,5 tuny, předmětem kupní smlouvy však byl toliko šrot o hmotnosti 150 kg, tedy řádově méně, než kolik by mělo zbýt i po odstrojení dřevěných bočnic a podlahy. Výpověď svědka P. A. vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodnou zejména pro její značnou (nelogickou) nevyváženost, kdy na jedné straně si svědek po 15 letech od události pamatoval detaily úhrady (sběrné suroviny mu měly za šrot zaplatit na ruku do 5 000 Kč, částku předal žalobci, kterému ukázal lístek o prodeji, a on mu dal provizi asi 1 000 Kč) a podrobnosti o odvozu šrotu (nákladní automobil sběrných surovin s nakládací rukou značky Tatra), na druhou stranu však nebyl schopen sdělit, o jaké sběrné suroviny se jednalo. Pro uvedené závažné rozpory a nesrovnalosti vyhodnotil důkazy jako nevěrohodné. Stran tvrzení zániku vozidla žalobce nepředložil žádné další důkazy, žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalobce dále nepředložil důkazy prokazující splnění podmínky pro snížení daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční. Naopak, vzhledem k registraci vozidla provedené dne 23. 2. 1984 (tedy do 31. 12. 1989) bylo namísto dle § 6 odst. 8 zákona o dani silniční daň o 25 % zvýšit. Žalovaný proto napadenými rozhodnutími, která doručil do datové schránky zástupce žalobce ve dnech 8. a 9. 12. 2015, změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj v rozsahu vyměřené silniční daně. Pokud jde o zdaňovací období roku 2013, tam napadeným rozhodnutím doručeným zástupci žalobce dne 25. 8. 2017 žalovaný pouze vypustil zmínku o stanovení daně podle pomůcek, neboť daň byla stanovena dokazováním, přičemž žalovaný zde vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015-36, publikovaného pod č. 3291/2015 Sb. NSS.

- 16 Soud poté, co ověřil, že žaloby byly podány včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadená rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
- 17 Soud vycházel při přezkumu napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.
- 18 Žalobce vytýkal žalovanému, že při hodnocení důkazů postupoval nezákonně, náležitě neodůvodnil závěr o neunesení důkazního břemene stran tvrzení zániku vozidla, a proto jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná.
- 19 Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadených rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet z úřední povinnosti (i bez námítky). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu správního spisu, nejsou zřejmé důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem, dále jestliže se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, nebo z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a zjišťování skutkového stavu, dále z jakého důvodu nebyla v odvolání použita právní argumentace považována za důvodnou, proč správní orgán považuje odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, případně proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, čj. 9 As 83/2012-62).
- 20 Soud se s námitkou žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neztotožnil. Žalovaný v podrobném odůvodnění nejprve zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení, na straně 14 až 17 rozhodnutí se detailně věnoval důkazním prostředkům (výpovědi svědků, kupní smlouvy), které hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný naprosto srozumitelně popsal své úvahy, na základě kterých vyhodnotil svědecké výpovědi a kupní smlouvy jako nevěrohodné. Jeho hodnocení je logické a přesvědčivé. Soud na ně proto v podrobnostech odkazuje. Žalovaný vysvětlil, z jakého skutkového stavu vycházel a proč jej podřadil pod použité právní normy. Z odůvodnění je tedy seznatelné, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl. Napadená rozhodnutí jsou proto přezkoumatelná.
- 21 Dále se soud zabýval otázkou, kdo byl povinen prokazovat konkrétní skutečnosti, tj. otázkou důkazního břemene a jeho unesením. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt (žalobce) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V projednávané věci žalobce tvrdil, že jeho daňová povinnost zanikla v důsledku faktického zániku předmětu daně na přelomu let 1999 a 2000 (přičemž opomenutím nebylo vozidlo vyřazeno z registru silničních vozidel). Žalobci lze přisvědčit stran názoru
vyjádřeného
mj. v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2012, č. j. 57 Af 17/2011-35,

že faktickým zánikem vozidla zaniká i daňová povinnost. Žalobce byl nicméně povinen zánik vozidla prokázat. Na podporu svého tvrzení předložil tři kupní smlouvy a navrhl výslech svědků V. a A. Svědci byli v rámci doplnění řízení vyslechnuti. Na základě rozporů ve svědeckých výpovědích, které vyplynuly z jejich konfrontace s kupními smlouvami a tvrzením žalobce a dalších nesrovnalostí v kupních smlouvách (použitá terminologie, která byla zavedena až v době po tvrzeném podpisu smluv, uvedení adresy bydliště svědka A., na které však svědek bydlel až ode dne 27. 10. 2003) vyhodnotil žalovaný uvedené důkazní prostředky jako nevěrohodné, a proto z nich ani nezjistil žádné skutečnosti.

- 22 Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Důkazní břemeno ohledně této skutečnosti je přímo navázáno na důkazní břemeno žalobce (daňového subjektu). Žalobce na základě svého důkazního břemene stran tvrzeného zániku vozidla předložil 3 kupní smlouvy a navrhl výslechy svědků. Po jejich provedení bylo na žalovaném, aby přednesl skutečnosti (popř. obstaral i nezbytné důkazní prostředky) vyvracející věrohodnost kupních smluv a svědeckých výpovědí, tj. ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Žalovaný jako správce daně přitom neměl povinnost prokazovat, že údaje podávající se z uplatněných důkazních prostředků (z kupních smluv a svědeckých výpovědí) byly v rozporu se skutečností, měl však povinnost doložit, že o jejich souladu se skutečností existovaly vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Pro unesení svého důkazního břemene byl tedy žalovaný povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě vyhodnotil kupní smlouvy a svědecké výpovědi jako nevěrohodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Žalovaný své povinnosti dostál. Na str. 14 – 17 napadených rozhodnutí podrobně rozvedl, na základě jakých nesrovnalostí a nelogičností dovedl nevěrohodnost kupních smluv a svědeckých výpovědí. Přitom kupní smlouvu datovanou dne 8. 1. 2000 označil jednoznačně za účelově vytvořenou (mj. v ní byla uvedena adresa bydliště kupujícího, na kterou se kupující přestěhoval až dne 27. 10. 2003, je tedy logicky vyloučeno, aby byla uvedena ve smlouvě uzavřené v roce 2000). Žalovaný tedy uvedl skutečnosti, které vyvrátily věrohodnost důkazních prostředků, které měly prokázat tvrzení žalobce o zániku vozidla. Soud se s jeho hodnocením důkazů převážně ztotožňuje, neboť v podstatných bodech je přesvědčivé, úplné a logické, proto i závěry z něj plynoucí jsou správné.
- 23 Nad rámec odůvodnění napadených rozhodnutí soud dodává, že pochybnost o věrohodnosti kupních smluv vzbuzuje i jejich forma a datace. Přestože kupní smlouvy měly pocházet ze shodné doby (měly být uzavřeny v rozmezí dvou měsíců na přelomu let 1999 a 2000) a prodávajícím byla tatáž osoba, byla každá ze smluv sepsána jiným typem písma a v jiné stylistické úpravě, což může vyvolávat dojem, že tím má být zastřena skutečnost jejich dodatečného vytvoření v jeden den. Kupní smlouva se společností T. s.r.o., IČO: x, obsahovala nesrovnalost v dataci spočívající v tom, že prodávající začal psát u roku číslici 20 a poté ji opravil na 19 (soud nepopírá, že na přelomu roku je běžné chybovat v psaní data, nicméně vždy se jedná o omyl opačný, tedy že je psán rok, který již uplynul a nikoli ten, který

teprve nastane, tato chyba je zvláště patrná na přelomu tisíciletí). Ačkoli samostatně jsou jednotlivé nesrovnalosti jen indiciemi, ve vzájemné souvislosti tvoří přesvědčivý podklad pro jednoznačný závěr o účelovém vytvoření smluv, ke kterému byl žalobce donucen v situaci důkazní nouze.

- 24 Odlišně soud hodnotí výpověď svědka P. A., která byla označena za nevěrohodnou pro její nevyváženost, spatřovanou v tom, že zatímco si svědek pamatoval detaily úhrady a odvozu šrotu, nepamatoval si konkrétní sběrné suroviny, do nichž byl šrot odvážen. Soud se nedomnívá, že by skutečnost, že si svědek nepamatoval, komu přesně patřila Tatra s hydraulickou rukou, která kovový šrot odvážela, byla neobvyklá v kontrastu s ostatními okolnostmi. V první řadě ani okolnosti zmiňované žalovaným nebyly natolik konkrétní, že by vedly soud k závěru o případné připravené výpovědi ve prospěch žalobce. Svědek byl schopen nastínit v hrubých rysech pouze mechanismus úhrady za kovový šrot (on šrot prodával, s penězi a dokladem o prodeji šel za žalobcem a ten mu část obdržených peněz ponechal), detaily uváděl jen v přibližné rovině (obdržená částka nepřesáhla 5 000 Kč, jako provizi od žalobce dostal kolem 1 000 Kč, kontaktoval nějaké sběrné suroviny a z nich přijela Tatra s hydraulickou rukou), přesné a pro popis mechanismu děje nevýznamné okolnosti si naopak nepamatoval (jméno sběrných surovin, přesné částky, registrační značku a výrobce návěsu). Nevyváženost jeho výpovědi tedy vytýkat nelze. Naopak jeho výpověď působí ve všech bodech uceleně a relativně logicky, s jedinou výjimkou v podobě zmínky o koupi vozidla a potvrzení autenticity kupní smlouvy i přes upozornění na zjevné chyby v ní (adresa), jež naznačuje ochotu vypomoci žalobci, popřípadě uhájit vlastní podpis na patrně dodatečně zpracované smlouvě.
- 25 Uplatněné důkazní prostředky jsou s výjimkou výpovědi svědka P. A. skutečně nevěrohodné a nemohou osvědčit tvrzený zánik vozidla. Žalobci však nemůže být ku prospěchu ani výpověď P. A. V první řadě jeho jasná snaha potvrdit pravost dle všeho dodatečně vyhotovené kupní smlouvy vyvolává pochybnosti o spolehlivosti (pravdivosti) i ostatních jím uváděných skutečnostech. Nelze také pominout, že jeho výpověď je ve značném rozporu s tvrzeními samotného žalobce, která vycházejí z obsahu jím předložených smluv (oproti jeho tvrzením svědek od něj nic nekupoval a nic mu neplatil, naopak sám inkasoval peníze za jím provedenou likvidaci vraku, kterou měl ovšem podle svých slov provést žalobce za pomoci S. V.). I kdyby však soud výpovědi svědka P. A. (s výjimkou krajně pochybných tvrzení o kupní smlouvě) uvěřil, s ohledem na množství nesrovnalostí ve vztahu ke zbylým důkazům zde nadále zůstává značná pochybnost, zda svědkem likvidovaný návěs byl právě návěsem registrační znaky x. Výpovědi obou vyslechnutých svědků se totiž natolik rozcházejí, že je otázkou, o jakých návěsech vůbec hovoří, neboť se zdá, že mohlo jít i o více různých návěsů. Registrační značku si nikdo po té době přirozeně nepamatuje, jeden svědek ale přitom hovoří o plechových bočnicích návěsu, zatímco druhý o dřevěných, liší se i výpovědi o prodeji disků bez pneumatik oproti uváděnému prodeji celých náprav aj.
- 26 Jelikož žalovaný prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost žalobcem

uplatněných důkazních prostředků, přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce, který tak byl povinen doložit pravdivost svého tvrzení o zániku vozidla jinými důkazními prostředky. Za daných okolností přitom ani soud nepovažuje za možné akceptovat tvrzení, že likvidaci přívěsu v době předcházející zdaňovacím obdobím let 2010 až 2013 žalobce prokázal. Daný stav i přes dílčí odlišný náhled soudu na hodnocení jednoho z důkazů skutečně nelze hodnotit jinak, než jako stav neunesení důkazního břemene, stav nejistoty o skutečném stavu. Jak již bylo přitom shora vysvětleno, takový stav musí jít k tíži žalobce, který ostatně ani v reakci na výzvu k vyjádření se ke zjištěným skutečnostem v odvolacím řízení žádné nové důkazní prostředky nenavrhl, čímž rezignoval na další snahu své důkazní břemeno unést. Obtíže s unesením důkazního břemene v důsledku uplynutí již 14 let od údajné likvidace vozidla si přitom způsobil sám žalobce, který (došlo-li tehdy vskutku k rozebrání vozidla) nesplnil svou povinnost oznámit dopravnímu inspektorátu zničení vozidla ve stanovené lhůtě 5 dnů (srov. ustanovení § 87 vyhlášky č. 145/1956 Ú.l., o provozu na silnicích, ve znění účinném do 16. 7. 2001) ani později.

- 27 Žalovaný tedy správně vycházel ze skutkového stavu, že žalobce byl majitelem a provozovatelem vozidla (zjištěno z technického průkazu), které podléhá silniční dani dle § 2 odst. 1 věta poslední zákona o silniční dani jako vozidlo s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určené výlučně k přepravě nákladů a registrované v České republice, neboť z technického průkazu bylo zjištěno, že jde o přípojně vozidlo s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny, druh vozidla - návěs nákladní valník. Jako takové podléhá silniční dani bez ohledu na způsob využití a skutečné provozování. Daňová povinnost totiž odpovídá potenciálním negativním externalitám na dopravní infrastrukturu a životní prostředí, které jsou s takovým provozováním spojeny. Zákonodárce proto touto daní zatížil vozidla, jejichž provoz již z jejich samotné technické povahy implikuje vyšší produkci negativních externalit, tj. právě vozidla dle § 2 odst. 1 věta druhá zákona o dani silniční (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2017, č. j. 6 Afs 156/2016-40).
- 28 Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je poplatníkem silniční daně osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu, což byl v daném případě žalobce. Poplatník silniční daně je poplatníkem nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42). Proto by ani skutečnost, že žalobce v rozhodném zdaňovacím období nebyl vlastníkem vozidla a vozidlo neužíval, neměla na jeho daňovou povinnost vliv. Silniční daň je totiž daní majetkovou, která je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel a technickém průkazu. Je přitom na poplatníku daně, aby (dle zásady *vigilantibus iura*) střežil svá práva a při změně okolností docílil provedení zápisu změny v registru vozidel, a tím dosáhl i zániku svých daňových povinností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39).
- 29 Skutečností rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční je toliko neexistence vozidla, přičemž vozidlo mj. zanikne, je-li vyřazeno (bez ohledu na to, zda dočasně

nebo trvale) rozhodnutím příslušného orgánu z registru silničních vozidel (§ 13 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). Pro existenci daňové povinnosti tak není rozhodné, že poplatník daně sám fakticky vozidlo neprovozuje v průběhu zdaňovacího období, např. pro dočasnou nezpůsobilost k provozu způsobenou technickou závadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42). K trvalému vyřazení vozidla žalobce z registru silničních vozidel došlo až dne 7. 10. 2013, přičemž žalobci se nepodařilo prokázat, že vozidlo fakticky zaniklo dříve. Pro existenci daňové povinnosti je zcela nerozhodná skutečnost, že na vozidle nebyly prováděny technické kontroly (jak plyne z karty vozidla). Daňová povinnost žalobce proto trvala i ve zdaňovacích obdobích let 2010, 2011, 2012 a též v roce 2013 až do měsíce (včetně), v němž bylo vozidlo trvale vyřazeno z registru vozidel.

- 30 Soud se dále zabýval správností výpočtu daně. V daném případě byla daň vyměřena dle § 6 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 8 zákona o dani silniční tak, že sazba daně činila 29 100 Kč za dvě nápravy, sazba daně byla zároveň navýšena o 25 %, jelikož vozidlo bylo registrováno přede dnem 31. 12. 1989. Uvedené parametry byly zjištěny z technického průkazu. Jelikož bylo vozidlo registrováno dne 23. 2. 1984, byla splněna podmínka pro zvýšení daně o 25 %. Daň tedy byla vyměřena správně. V daném případě nebylo možné přistoupit ke snížení daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční, neboť v řízení nebyly uplatněny důkazní prostředky ke způsobu užívání vozidla. Žalovaný tedy správně dovodil, že nebylo zjištěno splnění podmínek pro aplikaci § 6 odst. 10 zákona o dani silniční. Povinnost tvrzení a důkazní měl stran této skutečnosti (možnosti uplatnění snížení daně) žalobce.
- 31 Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že vozidlo žalobce bylo v rozhodném období předmětem silniční daně. Poplatníkem daně byl žalobce, jelikož byl v tomto období uveden v technickém průkazu jako provozovatel vozidla. Pro existenci daňové povinnosti je nepodstatné, kdo a k jakým účelům (zdali vůbec) vozidlo fakticky používal. Silniční daň byla vyměřena ve správné výši. Soud proto žaloby jako nedůvodné zamítl.
- 32 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. prosince 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.